

Ρωμαίοι σεις κι' ἐμεῖς Ρωμαῖοι κοσμοφιλεῖς ἀκόμη,
 ποῦ συνδεόμεθα στενά
 μ' αἰσθήματα κι' οἱ δὴ κοινά,
 κι' εἶναι σχεδὸν παράγνιμα τῶν Ἀθηνῶν ἢ Ρώμῃ.

Ρωμαίοι σεις κι' ἐμεῖς Ρωμαῖοι μὲ πόθους ὁμοφύλους
 ἠμεθῶς ἄς προσφύγουμεν κι' οἱ δὴ μὰς πρὸς ἄλλ' ἄλλου.
 Ἔσκις σ' ἐμάς κι' ἐμεῖς σὲ σὰς νὰ τεινόμεν τὴν χεῖρα,
 ἀπὸ κοινῆ μὰς ἦνυσε καὶ μὰς ἐνόνη μοῖρα.

Μὴν ἐγαλάρωστε δεσμούς ἀδελφικούς ὀ χρόνος,
 κι' ἀποτελεῖται μὰς φυλὴ
 Ρωμαίων — Ρωμαίων σφριγηλή,
 κι' εἶναι τὸ Καπιτώλιον πνοῦ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἐλάτε... σὰς δεχόμεθα σ' αὐτὴν τὴν συμφορὰ σας
 καὶ μὲ τῆς γυναῖκες σας, μαζὶ μὲ τὰ μωρὰ σας.
 θαμιάστε κυματισμούς Ἑλληνικῆς θαλάσσης,
 σπυγνίστε σὲ θάλατρα καὶ σὲ διασκεδάσεις,
 ἢ ἀλλὰ προσέχετε καλὰ μὴ παραπαῖον θῆμα
 εἰς ὀδηγήσῃ σ' τὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοπάππου μνήμα.

Ἐμεῖς, φίλοι πρόσφυγες, κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης
 πῶς ἦτο, καθὼς λέγεται, Ρωμαῖος συμπολίτης,
 καὶ σ' τὴν Ἀθῆνᾶ πέθανε, τότε Ρωμαϊκῆ,
 κι' ἐπιτήδεε εὐαίρην
 ἵστα θεία τῆς εἰδῆς
 καὶ ν' ἀποθανατίζεται κι' ἡ Χωροφυλακῆ.

Ἦσως νὰ τὸν ἀπῆλασαν καὶ τοῦτον ἀπὸ κἀπου,
 κι' ἦθε κι' ἐκεῖνος τότε
 πρόσφυξ', συμπατριώται,
 κι' ἴδωκα τὼρα περπατεῖ κοντὰ σ' τοῦ Φιλοπάππου.

Γι' αὐτὸ σὰς παροτρώνω
 μὴν πάτε καὶ σ' ἐκεῖνο
 τὸ τοῦ Ρωμαίου μνήμα.

Πρὶν κἀποιοῦ αὐστηρῆς
 τῆς ἠθικῆς φρουρῆς
 σὰς πᾶρ μὲς σ' τὸ τμήμα.

* Ἄν ἔχετε μολιὰ καλὰ
 προσέχετε καλὰ,
 κι' ἀκούστε κι' ἐμένα, τὸν ξύλινο φρακτέλο,
 ποῦ τὸ καλὸ σας θέλω.

Μὴν πάτε πρὸς ἐκεῖ,
 ἀλλέως σφυροέλλα σας,
 θὰ πάτε φυλακὴ
 καὶ σεις καὶ τὰ μουρέλλα σας.

Δὲν θέλω συμφορὰς νὰ θρηνηθῶ,
 κι' ἂν σὰς εὐροῦν σ' τὸ μνήμα μὲ κυράδες,
 ἴσως σὰς ἀπελάσουν κι' ἀπ' εἰδῶ,
 καὶ τότε ποῦ θὰ πάτε, φουκαράδες;

Καὶ σ' τὴν γρητὴ τὴν Σάρκα καὶ σ' τὸ γέρο
 φωνάζου ἀρεμάνοι: τίς εἶ;
 κυντάξετε κι' ἐκεῖνον τὸν Καμπέρο,
 ποῦ πέταξε σ' τῆς Ἰδρας τὸ νησί.

Οὐ μὴν καὶ σ' τοὺς ἀγῶνας τῆς Στοκόλμης,
 ποῦ κι' Ἕλληνες ἐπῆγαν μετὰ τὸλμης
 νὰ δείξουν τὴν ἀλκὴν τῆς γεννητείας,
 κι' ἔκει γὰρ τοὺς Ρωμαῖοὺς μεγάλου κρότους,

κι' εἶς ἄλλ' ἔνευ φορὰς ἐφάνη πρῶτος
 ἄλτης μοναδικὸς ὁ Τεικλιτήρας.

Καὶ πάντες ἀπεθαύμασαν τὸν ἄλτην,
 κι' ἐξέμνησαν ἐμβρόντητοι τὴν Ἄλτην,
 τὴν γῆν τῆς Ὀλυμπίας, μὰ κι' ἐκεῖνος
 τοῦ πάλοι τρισπέρου τοὺς κοτίους.

Καλῶς μὰς ἦλθατε καὶ σεις σ' τὴν ἐποχὴν τροπαίων,
 ποῦ πᾶναι μπόγλας τὰ σκυλιὰ,
 κι' ἐβάλαμε καὶ τὰ γαλιὰ
 τοσοῦτων Εὐρωπαίων.

Καλῶς μὰς ἦλθατε καὶ σεις αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 ποῦ θάλλει κι' ἡ πατρις Ἑλλάς,
 καὶ ψάλλει κι' ὁ Κορομηλιᾶς,
 ἵστα νόουμερα ξεπτέρι:
 Νᾶχα χαρτί τὸν οὐρανὸ τῆ θαλάσσης μελάνι,
 νὰ γράφω περισσεύματα, κι' ἀκόμη νὰ μὴ φθάνη.

Τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια, ποῦ ἔπευχαν θαυμάσια.

Π. — Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ, στάσου ἄγαν κι' πίσω,
 καὶ σ' τοῦ Φαλήρου τοὺς γαλοὺς
 τοὺς πρόσφυγας τοὺς Ἰταλοὺς
 κι' ἐγὼ θὰ προσφωνήσω.

Καλῶς ὤρισται καὶ σεις σὲ τόπους παυσιλύπου
 τῶρα, ποῦ καὶ παντοίας
 παραληρεῖ μαντείας
 ὁ Δελφικός ὁ τρίπου.

Τῶρα, ποῦ καὶ γυμνάσια ἔγινεσαν τοῦ Στόλου
 σ' τὴν θάλασσα τοῦ Βόλου,
 τῶρα, ποῦ νίκην προσεχῆ
 κι' Ἀνὸρθωσιν ἐπιτυχῆ
 μαντεῖαι κι' ἡ Δωδώνη.

Τῶρα, ποῦ ἔβροντήσαν πυρὰ,
 κι' ὁ Βασιλιᾶς πρῶτη φορὰ
 τοὺς Στόλους προσεφώνει.

Ἐγυμνάζοντο τὰ σκάφη, κι' ἄκουγες βροντὴν οὐδίδος
 κι' ἔσκαψε φρικώδης μπάλα,
 ὅταν νάσου μέσα σ' ἄλλα
 καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος.

Μόλις τῶδαν νὰ προβάλῃ
 ἔγινε βοὴ μεγάλη,
 κι' ἔκραζαν πολλοὶ βροντῶντες: ἔγλα μολὰ κι' ἴγλα λίσσα,
 ὁ Λευτέρης εἶναι μέσα.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος, ποῦ καθεῖς τὸ καμαρόνι,
 ἐγαράκιωνε τὸ κύμα καὶ δὲν ἐρριγγε κανόνι.
 Εἶχε ριζὴ πρὸ καιροῦ μία τέτοια κωνοιά,
 ποῦχε σείσει τὸν ντουχῆ,
 κι' ἔκανε τοὺς Τουρκαλάδες νὰ λθουν ἔως σ' τὴ Λαμία
 κι' ἦθελαν νὰ πληρωθοῦνε καὶ πολεμικῆ ζημίᾳ.

Καὶ τὸ σκάφος τῆς πατριδος μὲ τῆς Κρήτης τὸν πιλότου
 ἐτραβοῦσε δίχως κρότου.

Και τὸ σκάφος τὸ βαρὺ
μὲς στοὺς Στόλους προχωρεῖ,
κι' ἔτσι τὸ καλάρωμα.

Κι' εἶπε κάποιος σταγάλα:
Ἐτί λές, Κορομηλά,
νὰ τὴν ἀμολάρουμε;

Τότε μὲ τοὺς λόγους τούτους κρῦος τρομὸς μὲς παγώνει,
κι' ἐνοκάλωσαν τὰ πλῆθη
καὶ καθέννας ἐφοβήθη
μὴ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος σκάσῃ δεύτερο κανόνι.

Μὴ γιὰ τὸ Θεοῦ φωνάζουν, μὴ κανόνι σὺν κι' ἐκεῖνο,
πούταν κάζο φιναιμέντε
καὶ πενάστο κι' ἀτσίδεντε,
κι' εἶδος φόρτας ντελ ντεστίνου.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ περιγάρῃς οἱ φίλοι συμπλοταῖ,
τοὺς Στόλου τὰ γυμνάσια παντοῦ διαλαλεῖτε.
Τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας σας σ' ἐκεῖνα νὰ στριζίετε
χωρὶς νὰ μουμουρίζετε,
ὅποταν μὲ πύρα μοῖρων καὶ στρατιῶν ἀκίμων
σπακιωτέρα γίνεται κι' ἡ βρῆσις τῶν τροφιμῶν.

Μὴ κανέννας μουμουρίζῃ
γιατὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ
πὺς ἀκόμη καὶ γι' αὐτὰ
μὲς χρειάζονται λεοτά.

Κι' ὅταν θέλωμεν πρὸς ἐλιέφεις ν' ἀποβλέπωμεν ὠραίας,
πάντοτε πρὸς θεὸν κι' ἐξήντα θὰ μὲς δίνουνε τὸ κρέας,
κι' ὅσο θέλεις ν' αὐγάτισῃ τῆς πατρίδος ἡ τιμὴ
τόσο θὰ νομίζῃς θαύμα τὸ νὰ τρεῖς στυγρὸ ψωμί,
καὶ θὰ ἐλιέφης κάθε γόρτο, καὶ θὰ ἐλιέφης κάθε φρούτο,
καὶ θὰ λές: μὰ τείναι τούτο;

Ὅσο θέλεις μὲ θριάμβους γυμνασιῶν νὰ κορώνῃς,
κι' ὅλο νὰ ζητωκραυγάζῃς,
τόσο πρέπει νὰ πληρώνῃς
δίχως ταμιουδιά νὰ βγάλῃς.

Ὅσο θέλεις ὀργανώσεις, ὅσο θέλεις τέτοια λουσα.
γιὰ νὰ γράφῃς τοὺς ἔθρους σου σ' ὅν ποδῶν σου τὴν πατοῦ-
τόσο θέλῃς κολίκους, [σα,
τόσο σπάνια θὰ τρεῖς,
τόσο πρὸ συχνὰ θ' ἀλάους
γουργουρισμάτα γαστροῦς.

Κι' ὅσο πρὸ ψιλὰ πετοῦμε μὲ σκοποὺς ὑπερνεφεῖς
τόσο θάναι γιὰ πλουσίους κι' ἡ κολοκυθοκορράδα,
κι' ὅσο ἐλιέφεις κι' ἐδὼ περὰ πρὸ πολλοῦ δασυδστεφεῖς
τόσο δὲν θὰ βρισκῃς δάφνειν γιὰ νὰ βάζῃς σὲ στυράδα.

Καλῶς μὲς ἤλαθε λοιπὸν, ἐξόριστοι φρατέλοι...
σκαπέζει τὸ Ρωμαῖκό πικνοῦ κανπὸ νερὴν.
Χαρμόσουν καμαντεύματα,
καὶ Στόλοι καὶ Στρατεύματα.

Καλῶς μὲς ἤλαθε καὶ σεις... ἔγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
δι' ἡδὴ μὰς τὰ νησιά θὰ γίνουμ δίχως ἄλλο.
Ἄλλοι πολέμουμ πολεμὸν ἀμοσσταῖ ὡςτὲς φρίκης
κι' ἐμῆς σ' τὸ τέλος δρέπομεν τὰ λάφυρα τῆς νίκης.

Πάρτε Ρωμαϊκὴ φωτιά,
Ρωμαῖοι καὶ Λατῖνοι,
κι' εἶθε νὰ κάνετε ταῦτά
τῶν Τούρκων τελατῖνι.

Παρ' ὄλων δεζιώσεως θὰ τούττε θερμῆς,
φίγγουμ ἐδὼ φιλόξενα καὶ τῶστρα τᾶσημέγια,
κι' ἂν Πάπα, καθὼς ζερετε, δὲν ἔχομε κι' ἐμῆς,
ἀλλὰ κρατοῦμε διαρκῶς τὸν Πάπ' ἀπὸ τὸ γένεξ.

(Τοιοῦτους λόγους γλαφυροῦς καὶ λιαν εὐχαρίστους
εἶπαν κι' οἱ θεοὶ περιστάσεις πρὸς ἀνδρας ἐξοριστοῦ,
κι' ἐπιτα συμβάδιζοντας ἀνὰ τὰς παραλίας
ἀρχισαν τὴν συνέγειαν τῆς πρώτης ομιλίας).

Φ. — Ἔτσι ποὺ λές... θαυμάσια σ' τὸ Φάληρο περνῶ,
καὶ πρόσφυγας ἐνίστε μὲ πάθος προσφῶνῶ.
Βλέπω καὶ μούραξ ἀγνωσταῖς νὰ περπατοῦν σ' ἡ μέση,
μὰ κι' ὁ Σουμάχερ ὁ γλαρκὸς σ' τὴν ἰδίαν τοῦ τῆ θεσῖ.

Κι' ἡ θάλασσα, βρε Περικλῆ, δὲν φαίνεται λιγώτερη,
μὰ μῆτε περισσότερη,
Ὁ κύριος Κορομηλάς, ποὺ βρῆκε τόσα πλοῦτη,
δὲν μπόρεσε περισσεύμα νὰ βγάλῃ κι' ἀπὸ τούτη.

Κυτᾶξω καὶ τὸν διεθὴν Λουπέτη σ' τὸ ἀρογιάλι,
κανέννας στόλος Ἀγγλικὸς προσμένει νὰ προβάλῃ.
Βλέπω καὶ τὸν Καμπούργου, Πρόεδρον Φαληρέα,
ποῦ δὲς τοῦ πάει κι' ἔργεται καὶ κάνομε παρῆα.

Ἐνας ἰδρὸς χάριεις ἐπισκοπεῖ τὴ μὴτη μου
καὶ στίλβων ἐξ ἰδρωτὸς τραβῶ κατὰ τὸ σπῆτι μου,
κι' ἐπει' ἀπὸ συγκρούσεις ἐπωφελῶν ἀνθρώπων
ὄριστα μ' ἐπιθέσεις ἀνωφελῶν κινῶτων.

Καὶ μὲλις σ' τὸ κρεβάτι τεντώσω τὴν ἀρίδα
μπαινῖν σ' τὴν κάμαρά μου καὶ κάποια νυκτερίδα,
μὰ χάριν ποικιλίας κι' οὕτως εἶπειν μοιραῖος
καὶ κάποιος ἀπὸ πέρου λημονηθεῖς κορὸς
ὄμα' σ' τὰ κρέατά μου, κι' ἀργαλῶς τὰ κρέα...
Π. — Ὅσο λοιπὸν γαστροῦμα κι' ἐδὼ σ' τὸν Φαληρέα.